

Hoofdstuk 32

Lieve kleinkinderen,

Ik ken een man, die toen hij 12 jaar oud was, als gevolg van een ongeluk zijn beide ouders tegelijk verloor. Van zijn familie wilde hij dit niet horen. Nee, hij hield gewoon zijn handen voor zijn oren, als zijn opa en oma met hem hierover wilden (moesten) praten. Hij wilde niet horen dat zijn papa en mama er niet meer waren. Die eerste week na dat ongeluk drong het niet tot hem door dat hij een wees was geworden.

Nee, lieve kleinkinderen, het is niet altijd leuk om de waarheid te moeten horen. Een heel enkele keer moeten jullie papa's en mama's ook iets tegen jullie zeggen, wat jullie liever niet willen horen. Maar soms kan het niet anders. Dan moeten zij jullie iets vertellen wat helemaal niet leuk is. En je wilt het gewoon niet weten. 'Papa, mama, zeg het niet! Ik wil het niet horen!' En als je het dan toch hoort, dan dringt het meestal niet eens tot je door wat je papa of mama tegen je gezegd heeft.

Zo gaat het ook in onderstaand verhaal. Wat Jezus tegen zijn leerlingen zegt over wat hem te wachten staat, dan kunnen (willen) ze dat niet geloven. Het dringt niet tot hen door.

Hoofdstuk 32 - Over lijden en heerlijkheid - Mattheüs 16 : 13 - 28
Marcus 8 : 22 - 38

Na alles wat daar de laatste dagen in Kapernaüm was gebeurd, kon de Here Jezus niet langer in Galilea blijven. Nee, nu de Zeloten hem niet meer volgden en de Farizeeërs contact hadden gezocht met de Herodianen (de volgelingen van koning Herodes) met de bedoeling om Jezus te doden, was het hier niet meer veilig.

Op een vroege ochtend verliet Jezus met zijn twaalf discipelen de stad Kapernaüm en ging naar het noorden, richting Caesaréa Filippi.

Een blijde reis buiten de grenzen van Israël zou het niet worden. Nee, Jezus was verdrietig omdat zijn eigen volk hem de rug had toegekeerd.

Maar ook wat de Here Jezus de komende dagen zijn twaalf leerlingen wilde gaan vertellen was niet zo leuk. Jezus wilde hun gaan vertellen over zijn lijden en sterven. Iets wat ze niet wilden horen. Graag had hij over de komende dingen niets gezegd, maar het kon niet anders. Ze moesten het weten!

En Jezus wist, na zijn opstanding uit de dood zouden ze hem dankbaar zijn, dat hij hun alles verteld had.

Niet ver over de grens van Galilea en buiten het rechtsgebied van koning Herodes lag het kleine stadje Bethsaïda Julia. Ook in dit heidense stadje hadden de mensen van Jezus gehoord. Toen Jezus met zijn leerlingen door de straten van dit stadje liep, brachten een paar mannen een blinde man bij Jezus en vroegen eerbiedig of Jezus deze blinde man weer wilde laten zien. De Here Jezus werd blij dat deze mensen zo vast in zijn wondermacht geloofden. Direct wilde hij helpen. Maar, niet hier in de stad waar iedereen kon zien dat hij een wonder deed. Jezus wilde niet dat nu weer grote groepen mensen hem zouden volgen. Hij nam de blinde man bij de hand en nam hem mee de stad uit naar het open veld. Alleen de discipelen wisten wat er zou gaan gebeuren. Ze waren al zo vaak getuige geweest van zo'n wonder dat een blinde weer kon zien. Maar deze keer ging Jezus anders te werk dan hij normaal deed. De blinde man kreeg niet in één keer zijn gezicht weer. Het was alsof het deze keer niet alleen om deze blinde man ging, maar dat Jezus door dit wonder te doen, zijn leerlingen iets wilde leren.

Jezus ging vlak voor de blinde man staan en maakte met zijn eigen speeksel de ogen van de blinde man nat. Toen vroeg Jezus: 'Zie je iets?'

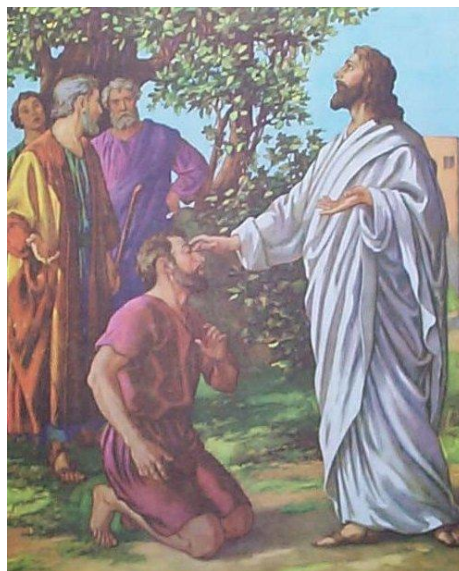
De man keek rond en zei: 'Ik zie mensen, maar het lijken net bomen die rondlopen.'

Voor de tweede keer legde Jezus zijn handen op de ogen van de man. Toen de man zijn ogen weer opendeed kon hij zien. Nu zag hij alles goed.

Vanzelfsprekend was deze man enorm blij. Maar voordat hij Jezus kon bedanken, zei Jezus tegen hem: 'Ga nu direct naar huis en ga niet de stad in, want de mensen hoeven niet te weten wat ik bij jou gedaan heb.'

Dat was moeilijk! Maar gelukkig, deze blinde man die nu weer kon zien, gehoorzaamde Jezus.

Jezus en zijn leerlingen liepen verder zonder dat er ook maar iemand was die hen lastig viel.

Toen vroeg Jezus: 'Zie je iets?'

Jezus begon na dit wonder gedaan te hebben zijn discipelen te leren en te onderwijzen. Maar dat deed hij op dezelfde manier als zojuist met die blinde man. Ook bij zijn leerlingen zouden hun ogen niet in één keer opengaan.

Jezus vroeg: *‘Wie ben ik volgens de mensen?’*

De discipelen antwoordden: ‘De meeste mensen denken dat u een profeet bent, die uit de dood is opgestaan. Dat u Johannes de Doper bent of Jeremia. En weer anderen zegen dat u de profeet Elia bent die uit de hemel weer teruggekomen is. Maar, of u de Messias bent? Nee, dat zullen ze wel niet meer geloven.’

En toen kwam Jezus ineens met de tweede vraag, die veel moeilijker was dan de eerste: *‘En wie ben Ik, volgens jullie?’*

De discipelen keken Jezus aan. Wat moesten ze zeggen?

Maar toen nam Simon het woord. Simon die al zo vaak als eerste reageerde en heel ernstig zei hij: **‘U bent de Christus, de Zoon van de levende God.’**

De Here Jezus wist wel dat Simon nog lang niet goed begreep wat hij zojuist gezegd had. Simon dacht nog steeds aan Jezus, als aan een koning hier op deze wereld.

Jezus vond het nu niet de tijd om hier op in te gaan. Later zouden zijn discipelen deze belijdenis van Simon wel begrijpen. Nu was het al geweldig dat één van de twaalf dit gezegd had.

Blij antwoordde Jezus: ‘Zalig ben je, Simon-zoon-van-Jona, want dit heb je niet gehoord van een mens, maar van mijn Vader in de hemel. Daarom ben je een gelukkig mens. Want deze belijdenis van jou, dat ik de Christus ben, de Zoon van God, is als een sterke rots en *op die steenrots zal ik mijn kerk bouwen.*

Mijn kerk zal er zijn, zolang de wereld bestaat. En jij zult niet langer Simon heten, maar Petrus. Dat betekent steenrots. Aan jou geef ik de sleutels van de poort van het Koninkrijk der Hemelen. Want de besluiten die jij hier op aarde neemt, zullen ook geldig zijn in de hemel.’

De andere discipelen keken van Jezus naar Petrus en daarna naar elkaar. Ze begrepen niet goed wat Jezus met deze wonderbaarlijke woorden bedoelde, maar dat hun vriend Simon geroepen was tot grote dingen, dat begrepen ze wel. Simon die de sleutels van Gods Koninkrijk zou krijgen, was één van hen. Ook namens hen had Simon deze woorden gesproken en het antwoord van Jezus was dus ook voor hen bestemd.

En terwijl ze achter Jezus aanliepen, dachten ze aan alle heerlijkheid, die komen zou. En Simon, hun woordvoerder, noemden zij vanaf deze dag Petrus.

Daarna zei Jezus tegen zijn leerlingen: ‘Vertel aan niemand dat ik de Christus, de Messias ben.’

Pas toen, nadat Jezus met zijn leerlingen gesproken had over de heerlijkheid die hen te wachten stond, begon Jezus te praten over zijn komende lijden en over zijn dood in Jeruzalem.

‘Het is waar,’ zei Jezus tegen zijn discipelen. ‘Ik ben de Mensenzoon, waar de profeet Daniël over gesproken heeft. Ik ben de Messias die komen zal in al Zijn Heerlijkheid op de wolken. Maar eerst moet ik nog veel lijden en door de Farizeeërs, de priesters en de Schriftgeleerden verstoten en gedood worden. Maar na drie dagen zal ik weer opstaan uit de dood.

Toen de discipelen deze vreselijk woorden van Jezus hoorden, voelden ze zich verslagen. Niemand reageerde. Dit kon toch niet waar zijn! Deze woorden van Jezus waren natuurlijk een gelijkenis en dadelijk zou Jezus meer zeggen en ook dat ze zijn woorden niet letterlijk moesten opvatten.

Jezus was de Zoon van de levende God had Simon gezegd. Maar, dan was Jezus zelf ook God. En God kan toch niet dood gaan! Vol spanning keken ze naar Jezus. Wanneer zou hij het woord weer nemen en hen verder onderwijzen? Maar de Here Jezus liep rustig verder en zei niets meer. Hij had immers al alles gezegd wat zij moesten weten?

Deze keer had Jezus niet in gelijkenissen gesproken. Heel duidelijk had hij het hun verteld, zo duidelijk dat zelfs een kind het zou kunnen begrijpen!

Het was nu maar de vraag of ze hem geloofden, ook al konden ze er met hun verstand niet bij.

Jezus had tegen zijn leerlingen gezegd dat hij uit de dood weer zou opstaan. Was dat dan niet een diepe troost na al die droeve dingen die stonden te gebeuren?

En daar was plotseling Petrus. Hij trok Jezus met zich mee naar de kant van de weg, zodat de anderen hem niet zouden kunnen verstaan.

Hartstochtelijk zei hij: ‘Nee Heer Jezus, dat mag niet gebeuren! God zal u beschermen.’

De Here Jezus draaide zich om, keek Petrus streng aan en zei, terwijl iedereen hem goed kon verstaan: *‘Achteruit jij, satan! Houd me niet tegen. Jij denkt aan wat de mensen willen, maar niet aan wat God wil.’*

Petrus zei niets meer. Daar stond hij. Doodsbleek, terwijl de tranen achter zijn ogen branden.

‘Zalig ben je’, had Jezus tegen hem gezegd en nu dit woord: ‘satan!’

Was hij dan een vijand van Jezus? Hij die alles, maar dan ook alles voor Jezus over had. Hij had het alleen maar gezegd omdat hij zoveel van Jezus hield en hem niet kon missen...

Maar, als Jezus hem ‘satan’ noemde, dan moest het wel erg zijn, wat hij gezegd had.

Zwijgend en beschaamd liep hij stilletjes achter de anderen aan.

En weer streed Jezus zijn oude, zware strijd. Steeds maar weer wilde de duivel hem verleiden om zijn vader in de hemel ongehoorzaam te zijn. Niet naar Jeruzalem, niet vrijwillig je dood tegemoet gaan. Steeds maar weer hem verleiden om toch maar een aards koning te worden, een koning met macht en

eer. Weer had de duivel en nu via de mond van Simon gezegd: ‘U hoeft *niet* te sterven!’

Maar hij moest *wel* sterven. Hij moest hangen aan het wrede kruis. Alleen daarom was hij op deze wereld gekomen. En dit werk waaraan hij begonnen was, moest hij tot het einde toe volbrengen. Iedereen die hem daarvan af wilde houden werd door satan gebruikt. Nee, Jezus was niet te streng tegen Petrus geweest. Maar boos op Petrus, nee, dat was hij niet.

Jezus riep zijn twaalf leerlingen en zijn stem was niet streng meer toen hij zei: ‘Ik heb tegen jullie gezegd dat de leiders van ons volk in Jeruzalem mij zullen veroordelen tot de dood. Maar denk niet dat alleen ik moet lijden en sterven. Als jullie mijn volgeling willen zijn dan mogen jullie niet meer aan jezelf denken. Nee, jullie moeten bereid zijn om je leven op te geven en met Mij mee te gaan.

Jullie weten hoe het met Zeloten afloopt die door de Romeinse soldaten gevangen genomen worden. Zij moeten het kruis dragen waar ze aan opgehangen worden, om een wrede dood te sterven.

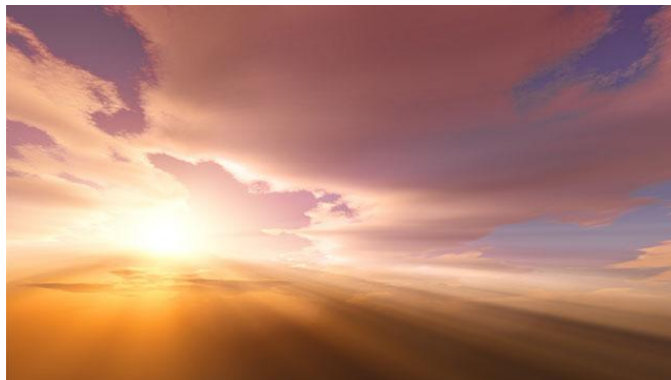
Nu, wie Mij wil volgen zal ook zijn kruis moeten dragen achter Mij aan.

Als je je leven probeert te redden, zal je het juist voor altijd verliezen. Maar je kunt ook je leven verliezen omdat je mijn volgeling bent. Dan zal je juist je leven voor altijd redden.

Stel dat je de hele wereld met al zijn macht en rijkdom in je bezit zou krijgen, wat heb je daaraan als je je leven verliest? *Het eeuwige leven is niet voor geld te koop.*’

De discipelen van Jezus luisterden. Maar begrepen ze wel alles wat Jezus tegen hen zei? Zou Jezus echt sterven? Daar moesten ze niet aan denken. Wat zou dat erg zijn! Nee, Jezus die binnenkort dood gaat? Dat geloofden ze niet. Wilden ze niet eens geloven. En wat Jezus nu zei, dat drong niet tot hen door.

‘Luister,’ zei Jezus. ‘Ik, de Mensenzoon zal terugkomen met de macht van zijn Vader, samen met de engelen. Dan zal ik alle mensen geven wat zij verdienen. Sommigen van jullie zullen dat tijdens hun leven nog meemaken. Zij zullen de Mensenzoon zien komen als de Koning van de Nieuwe Wereld.’

Het eeuwige leven is niet voor geld te koop.

Op deze reis van Jezus met zijn twaalf leerlingen heeft Jezus nog vaker gesproken over het lijden en sterven dat hem stond te wachten.

In het volgende hoofdstuk kunnen jullie lezen dat Jezus aan een paar van zijn discipelen zijn Heerlijkheid heeft laten zien. De Heerlijkheid die Hem te wachten staat.

Ja, de Heerlijkheid voor iedereen, die in Jezus gelooft.

